

statečné osvětlení nástupiště. V tomto přednesu žalobkyně je spatřovati dostatečné tvrzení zavinění dráhy. Podle zjištění odvolacího soudu závazného pro nejvyšší soud bylo sice nástupiště v době úrazu dostatečně osvětleno, avšak nebyly žárnicové tyče zábradlí tak pevně do sebe zasunuty, jak by toho vyžadovala bezpečnost cestujících, takže dotek těchto tyčí žalobkyní stačil k tomu, aby povolily, takže se žalobkyně zřítily do příkopu. Zavinění dráhy, pokud se tyče jejich zaměstnanců je v tom, že zaměstnanci, ačkoliv podle jejich vlastního tvrzení zábradlí stále kontrolovali, nezjistili, že žárnicové tyče jsou na místě, kde se úraz stal, volně pohyblivé a nedostatečně do sebe zasunuty. Kdyby byli zaměstnanci při zkoumání zábradlí postupovali s patřičnou opatrností a bdělostí, nemohl jim tento vadný stav zábradlí ujíti a byli by se musili postaratí o takovou úpravu zábradlí, aby skutečně bylo ochranou před nebezpečím, že cestující na nástupišti může při tom, když se o zábradlí opře, spadnouti do hlubokého příkopu za zábradlím. Dráha byla povinna opatřiti takto pro bezpečnost cestujících takové zábradlí na nástupišti a ručí i za zavinění osob, jichž k dohledu na toto zábradlí použila [§ 1313 a) obč. z.]. Naproti tomu nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž by bylo lze usouditi na zavinění žalobkyně na utrpěném úrazu. Odvolací soud zjistil, že si žalobkyně nesedla na zábradlí, nýbrž, že se tohoto, když ustupovala dozadu, pouze dotkla, v důsledku čehož žárnice spadla. V tom, že se žalobkyně nepřesvědčila před dotekem zábradlí, jsou-li žárnice do sebe pevně zasunuty, nelze spatřovati její zavinění, jak odůvodnil již správně odvolací soud, na jehož důvody se dovolatel odkazuje. Je tudíž mezitímní rozsudek o nároku žalující strany na náhradu škody z těchto důvodů správný.

Čís. 17527.

Zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n.

Jde o důležitý důvod pro předčasné propuštění podle § 34 č. 1 uved. zákona, vybral-li si zaměstnanec (vedoucí obchodu) ze svěřené pokladny peněžitou částku na úhradu svého nároku na odměnu za zvláštní služby již v době, kdy tento jeho nárok, který si činil, nebyl mezi ním a zaměstnavatelem ani co do důvodu ani co do výše a splatnosti dohodnut nebo učiněn nesporným.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv II 382/39.)

Žalobce domáhá se žalobou zaplacení mzdy za čtvrtletní výpovědní lhůtu tvrdě, že ho žalovaný předčasně propustil, nemáje k tomu zákonného důvodu. Žalovaný bránil se tím, že propuštění žalobce stalo se právem, ježto žalobce vybral z pokladny, kterou vedl, neoprávněně 2.000 K. Prvý soud zamítl žalobu. Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

K vyvrácení tvrzeného důvodu předčasného zrušení zaměstnanec-kého poměru udal žalobce jako strana slyšen, že při revisi pokladny upozornil revisora, že konal žalované straně mimořádné práce, za které si činí nárok na 4.000 až 5.000 K a že si 2.000 K za inkasní práci v Polsku a Rakousku vyzvedne z pokladny, že však počká 3 dny, aby revisor jeho požadavky mohl sdělit šéfovi a že si částku 2.000 K po revisi z pokladny vybral. Z tohoto přednesu žalobce vyplývá, že jeho nárok na 2.000 K za inkasa nebyl v době, kdy žalobce peníze z pokladny jemu svěřené vybral, ani co do důvodu, ani co do výše a splatnosti mezi žalobcem a žalovaným dohodnut, anebo nesporným učiněn. Když tedy žalobce za tohoto stavu věci peníze z pokladny jemu svěřené, bez vědomí a souhlasu zaměstnavatele, vybral, dopustil se jednání, pro něž se stal nehodným důvěry zaměstnavatelovy a předčasné propuštění bylo odůvodněno podle § 34, odst. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Vybrání peněz z pokladny nemohlo býti ospravedlněno tím, že žalobce svůj úmysl peníze vybrati sdělil revisorovi s tím, že počká 3 dny, aby revisor jeho nároky zaměstnavateli sdělil, ježto žalobce, když peníze vybral, prv než žalovaný dal k tomu svolení, jednal svémocně a proti služebním povinnostem z jeho postavení jako správce pokladny vyplývajícím. Z důvodu § 34 č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. byl však žalovaný oprávněn zrušiti pracovní poměr bez výpovědi jen do 8 dnů po tom, kdy se o něm dozvěděl. Žalobce jako strana k důkazu slyšen udal, že při telefonickém rozhovoru o svých nárocích za mimořádné práce sdělil žalovanému, že si 2.000 K na částečnou jich úhradu již vybral a že telefonický rozhovor se stal dne 6. nebo 7. prosince 1937. Žalovaný o této okolnosti vůbec slyšen nebyl a odvolací soud se tím, kdy se žalovaný o vyzvednutí peněz z pokladny dozvěděl a zda byl služební poměr zrušen do 8 dnů potom, nezabýval a skutková zjištění v tomto směru neučinil. Za tohoto stavu věci nelze mluvit o tom, že tu bylo předpokládáno svolení žalovaného k výběru 2.000 K, jak druhá stolice uvádí. Řízení zůstalo v tomto směru neúplným a bylo proto již z důvodu vadnosti rozsudek odvolacího soudu zrušiti.

Čís. 17528.

Poddlužník, který vzal postup pohledávky na vědomí, ačkoliv nebyla dodržena forma ujednaná pro postup, nemůže nedodržení formy uplatňovati.

Kondice podle § 1431 obč. zák. předpokládá, že byl placen nedluh; nejde o obohacení, když druhá strana dostává jen, co jí po právu náleží, bez rozdílu, zda jí plní dlužník sám, nebo někdo jiný za něho.

Dlužník, jenž plnil vymáhajícím věřiteli, ač věděl, že zabavená pohledávka byla před zabavením postoupena jiné osobě, nemůže na vymáhajícím věřiteli plnění požadovati zpět.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1939, Rv II 404/39.)